

Mi bajuk lehet az országos találkozóval?...

Kaposi László

Borsod-Abaúj-Zemplén megye

Március 14-én megyei bemutatót tartani – nagyon korai időpont. A szünetben helyi drámapedagógus kollegám (nem hozott csoportot, csak szülőként érintett) begyűjti a csoportvezetői háborgásokat: ki vagy mi az oka, hogy ilyen lehetetlen (é. korai) időpontra került a megyei? Némi kétkedéssel hiszik el, hogy nem a „központ” az oka. Igazából ez kiábrándító lehet, nem lehet az országos találkozót szervező egyesületre fogni a dolgot, pedig mennyivel könnyebb lenne, hiszen a szervezők jó házigazdák: gondosan ügyelnek a részletekre, senki nem akarja őket bántani. Állítólag nem volt több szabad nap a naptárban – és ez az optimálisnál legalább négy héttel korábbi időpont választása ellenére azért jó fényt vet a befogadó diósgyőri közművelődési intézményre – náluk legalább van program...

A résztvevő csoportok száma a megye településeinek számát tekintve lehetne magasabb is. Ha egy hónappal később került volna sor a bemutatóra, akkor talán több is lett volna – bár ez nyilván feltételezés.

Búgósiga csoport, Miskolc (Bem József Általános Iskola és AMI), A király pantallója
Kaposi László felvétele

Egy kezdő csoport, a Bábakalács (rendező: Kovács Viktória) nyitotta a sort. A játzóknak nem sok tapasztalata van a színjátszás területén: lelkesedésük viszont annál inkább. Nagyon izgultak a *Ravasz Jancsi* szereplői: magukért, egymásért, a közös munka sikeréért. Időnként akkor is mondták egymás helyett a szöveget, amikor éppen nem ők jöttek soron. A történet egyébként a Csalóka Péter egyik változata (népmese, amelynek van ismert irodalmi feldolgozása: Weöres Sándor-bábjátéka): Ravasz Jancsi átver mindenkit és egy utolsó furmányos trükkel a sok mohó, kapzsi és buta ember bosszújától megmenekedve él boldogan. Ha megleckézteted a gonoszt, akkor az ügyes lopás bocsánatos bűn lehet, no és ésszel bárkit legyőzhetsz. A tartalmak egy része sajnálatos módon aktuális, de féltő, hogy nem a szűken vette mesei értelmezésben, sokkal inkább így értelmezi a kor: lopj ügyesen s bárkit legyőzhetsz... A játzóknak persze az

eredeti mesei értelmezést közvetítették odafigyeléssel és sok-sok bájos színpadi ügyetlenséggel. Sebaj, soha rosszabb nyitányt, majd belejönnek!

Sok-sok érdekes karakter volt a miskolci Búgócsiga csoport előadásában (*A király pantallója*, rendező: Sári Katalin) – a civilben is izgalmas arcok a színpadon is annak tűntek. De hiába jó a három favágó figurája, a király is kiváló, a királylány is méltó hozzá, mégis ellaposodik az előadás, kiveszik belőle minden feszültség. A kidolgozatlanságon kívül (a túlzottan korai időponttal ezt lehetett elérni; sokszor kellene leírunk, de ígérjük, nem tesszük többet) talán a darabon múlt, talán azon, hogy egy jelenet kivételével nem teremtődött meg a dolgok személyes tétje, de az idő előre haladtával meredek ívben süllyedt az előadás színvonala. De az említett jelenet a nap egyik fénypontja volt: a királylány és a legkisebb favágó „csókjelenete”, közvetlenül az apa, vagyis a király előtt, egészen szép volt.

Sok beteg volt és emiatt sok szerepátvétel – nem egy csoport életét keserítette az éppen esedékes járvány. Így volt ez a miskolci Csibécskék *Csaló az üveghegyen* című előadása esetében is (rendező: Sári Katalin). Valószínűleg ez volt az oka a szöveggel (a szöveg nem tudásával) kapcsolatos gondoknak is. Ezzel együtt a Zöld király és Zöld királyné vitték a játékot, nézhetőek voltak szerep szerinti gyerekeik is. Talán az intrikus volt egysíkúra véve: ennek sem a játészó, hanem a szöveg volt az oka. Mint ahogy annak is, hogy a jogi csürcsavarásra épülő történet nem igazán hozta lázba a közönséget...

A kazincbarcikai Pollack Általános Iskola csoportja (rendező: Bodnár Béláné) egy közismert gyerekszínpadi slágert állított színpadra: a *Csibécskék komédiák* (Petkó Jenő szövegkönyvéből) már sok színjátszó társaság életének volt része. Bizton állíthatjuk: még lesz is... Tisztes birkózás folyt a több rövid tételből álló verses anyaggal: volt olyan rész, ahol a szöveg nyert, és volt olyan is, szerencsére, ahol a csoport. Egészen sikeresen birkóztak meg a rokonszenves játészók a pösze leányok és a kérő jelenetével.

Az Apródok a megyei bemutatónak helyet adó intézmény csoportja. Ritka pillanat: szünet, átrendezés és kamarakörülmények között folytatódik az előadások sorozata a házigazdák új játékával: a nézők is fent a színpadon. Persze, már aki: vannak olyanok, akik rátekintve a színpadi zsúfoltságra inkább maradnak megszokott helyükön. Igaz, onnan semmit nem látnak, és mivel ők nem látnak, azt hiszik, hogy őket sem. Megeszik az uzsonnájukat, zörögnek a cukros zacskóval stb. A szó legszorosabb értelmében: háttérzaj. Tavaly az év meglepetése és egyik legjobb előadása volt az a mozgásszínház, amit az Apródok a Jancsi és Juliska mesére készítettek, Szeszák Szilvia irányításával. Az *Elvált szülők klubjából* is lehet kiváló előadás. Lehet, vagyis most még nem az. Remek témaválasztás, színházi kultúra és tudás a megjelenítésben, ami néhány pillanat után máris érzékelhető – és ezzel együtt jelenleg még dominánsan ott van a tartalmi és részben a formai kidolgozatlanság is. Műfajilag ál-életjáték. Olyan, mintha a gyerekek saját élményeiből építkezne, de nem: egy film az alapja, mondja a rendező, aki azt is elárulta, hogy kb. egy hetük volt a darabra. Ahhoz képest nagyon jó. Lehet belőle kiváló előadás – csak meg kellene csinálni. Reméljük, hogy a regionálisra bemutatóra kiforrja magát (addig még lesz pár hetük).⁷

A szünet utáni első előadás a Jókai Színjátszó Csoporté: *Utazás a szempillám mögött* (rendező: Kordován Péterné). Hosszú darab, jóval hosszabb, mint amennyit a csoport jelenleg ki- és fel tudna tölteni. A mű szerkezete epikus, újabb és újabb stációk várnak a hősre. Ezek az állomások egymástól nagyjából függetlenek: akármi után bármi jöhetne. Mindez a nézőktől inkább a türelmet és nem az izgalmak elviselését kívánta... Bár a beállási idejük is méretes volt, hiszen ebédszünet után játszhattak, nem segítette őket a technika: zene és effektek nélkül ment le a produkció.

(Különböző helyszíneken és jó néhány esetben nem azért mondtak le a hang- és fénytechnika alkalmazásáról a csoportvezetők, mintha nem tartanák azt fontosnak. A szegényesebb színpadi eszköztár választásának oka sokkal inkább az, hogy félnek a kiszolgáltatott helyzetektől: messze a technikus szoba, ha felmegyek, akkor ki lesz a gyerekekkel a színpadon, inkább nem teszek bele fényváltást, akkor legalább nem tolja el a váltást a műszak, nem csinálnak vaksötétet, nem adják be rosszkor a zenét...)

A sátoraljaújhelyi Sárga rózsza csoport a *Légy jó mindhalálig* ggal birkózott (rendező: Végsőné Fazekas Aranka). De ennél pontosabb megfogalmazás, hogy nagy lendülettel átfutott rajta. Kevés érvényes pillanat volt benne: vágta, lendület annál inkább. Sok szereplő, jól jelmezelve, kellően koncentráltan jelen: de igazából sok dolguk nem akadt. Tömeg voltak, szép díszlet a néhány kevesebb szereplős jelenethez. A ki kicsoda és mit akar szintjén tájékozódik a néző: sem színpadon, sem nézőtérén át nem élhetünk semmit, erre esélyünk sem volt. Ezzel együtt nem volt rossz érzés nézni őket, kivéve az utolsó pillanatokat: az ismert zenés játékból származó playback-finálét igazán kihagyhatták volna...

A Fazekasok két csapattal és előadással jöttek (rendező mindkét esetben Király Judit). A kisebbek játéka kevésbé állt össze: ennek egyik oka az, hogy két különböző életkorú társaság dolgozott együtt, még a

⁷ A regionálison nem láttam az előadást, de az országos gálaműsoron igen. Sok változás volt benne, de sajnos éppen gondolati-tartalmi síkon nem sikerült rendbe tenni. (K. L.)

színpadon is elváltak, jelmezeik szerint is: mást és másként lehetett velük megcsinálni. Ezzel együtt igaz, hogy akkor vált színesebbé és élettélivé a színpad, amikor a kisebbek csoportja is megjelent – cserébe le szállt a szövegek szintje, ment vissza a jól ismert, sokat hallott, olvasott irodalom felé (*Fából vaskarika*). A nagyobbak, a Fazekasok drámások is szerkesztett játékkal érkeztek: meglehetősen lapos kezdés után meredeken felfelé ívelő színvonal: mai ruhás kamaszok beszéltek magukról műalkotásokon keresztül a – többnyire – jól szerkesztett válogatásban. Kilógó eleme volt ennek Az éjszaka csodái: ott és akkor nem tudott megszólalni Weöres Sándor gyönyörű verse. Hasonló volt a helyzet a Miénk itt a tér című dallal. Szépen énekelték a fiatalok, de ezzel együtt kilógott a műsorból. A tréningről átvitt elemek nem egy előadásban köszöntek vissza: többnyire elsőkörös színpadi, nyelvi megoldásokat jelentettek. A Fazekasoknál is zavaró volt, a szöveg megértését akadályozó a ritmusjáték, a szövegmondás alatti „tapsikolás”. Mind-ezen problémákkal együtt a nap egyik erős előadása volt az *Azt mondják, nővök* című előadás.

Az encsi Tüvétevők csoport Arany János *A bajusz* című művét állította színpadra (rendező: Duleczki Béláné). Klasszikus mű, érvényes mondandója lehet minden kor számára az emberi hiúságról, és annak kihasználásáról. De kérdés, mit kezdhetünk olyan elemeivel, melyek ma inkább kínosak, nem vagy csak korlátok között vállalhatók. Arany művében ugyanis a Szűcs Györgyöt becsapó és mindenéből kifosztó cigányok becsületes, jó embereknek nem igazán mondhatók. Ha valahol ez a mondandó erősített fel, akkor keményen gyűlölködő előadás is készíthető A bajuszból: hiú és becsapható, szerencsétlen, de jobb sorsra érdemes magyar embert vernek át minden hájjal megkent cigányok, akik itt bizony egyértelműen bűnöző banda, csak azt várják, hogy valaki horogra akadjon, hogy valakiből hasznot húzhasanak. Az encsiek előadásában ezek a kérdések nem merültek fel. A kiváló élő zenével kísért előadásban jóféle színpadi forgatagok, kergetőzések voltak, ez vitte a nézőt: szerencsére esélyt sem hagyva az ilyen etnikai tartalmú belemagyarázásra. A főszerepet, a címadó bajuszt mardosó hiányként megélt Szűcs György szerepét játszó fiú színpadi alakítása hiteles, megélt sorsot hozott: emberivé tette azt a figurát, amelyet a gyermekszínjátszó csoportok a feldolgozások során gyakran vesznek karikatúrára. Ehhez képest mindenki más: a falusiak és a cigányok is lényegüket (és színpadi funkciójukat) tekintve teljesen egyformák voltak. A szuhakállói Mesevarázs Színjátszó Csoport két előadást hozott (mindkettőt Herczegné Ruszkai Edit rendezésében). *A félénk kiscica* mint darab igazán könnyen felejtethető. A narrátorra épülő játékban sok mesei segítővel találkozunk az eltévedt kiscica. Sajnos ezen lények mindegyike vaknak tűnik: annyi mindent tudnak, csak egyedül a macskát nem ismerik. Aztán persze előbb-utóbb azt is, mert valahogyan be kell fejezni a történetet és az előadást is...

A másik szuhakállói játékban is a nyersanyag, a felhasznált szöveg a bajok forrása. A Piroska és a farkas mesére sok-sok paródia készült már és készül napjainkban is. Ezek közül nem a legrosszabb az, amit látunk, de attól azért messze van, hogy érdemes lenne hosszabban foglalkozni vele. Próbajátéknak, stílustanulmányoknak még csak-csak elmenne, de annyit nem ér, hogy egy próbánál többet fordítsunk rá. Néző elé végeképp csak zárt környezetben, baráti körben lehetne vinni. Ott sem azért, mert érdemes, hanem azért, mert a barátok esetleg elnézik ezt nekünk...

Érsekcsanádi István zsűrielnök mellett Körömi Gábor és jelen sorok írója értékelte a találkozót. Ezen a csoportvezetők többsége ott volt... Mindig gond és probléma, hogy a csoport indulna, megy a busz, a rendező is ezt tenné... A helyszínre vidékről érkezőknek csak az jelenthet megoldást, ha mások viszik haza a gyerekeket, de ekkor nem elég a busz, kocsival is kell jönnie valakinek, ami persze újabb költséget jelent... És az utóbbi években találkozhattunk már azzal is, hogy „hallottam én annyi mindent”, nem vagyok kíváncsi a szakmai vendégekre, a „zsűrre”. Vagy azért, mert „úgysem tudnak újat mondani nekem”, vagy azért, mert „mi ezt az egészet nem is gondoltuk komolyan, csak egy buli volt, ne is tessék szakmailag értékelni” „nem kívánunk tanulni, jövőre nem nekünk kell a műsort csinálni” az iskolai farsangra... És persze mindig van, aki a kapott minősítést veszi sértésnek⁸, s azért nem jön el a szakmaira, ahol esetleg ki is bontják, részletezik azt, amit „csomagban” kapott.

Komárom-Esztergom megye

Sok a résztvevő csoport. Nagyon nagy a ház, azon belül a színházterem is. A házigazda rutinja ellensúlyozza a fáradtságát: magabiztosan levezényelt rendezvény részesei vagyunk. Vannak műszaki segítők: mégpedig a helyükön, és csak akkor láthatók, amikor szükség van rájuk. Van bemondó is, meg hagyomány is: a konferálás után a bemondó kérdegeti a csoportot képviselő gyereket vagy felnőttet, így duplán hallunk majd nem mindent, legjobb esetben más szavakkal ugyanazt.

⁸ Az országos gyermekszínjátszó találkozón a minősítés nem kötelező, ha valaki kéri, akkor azt írásban (a jelentkezési lapon) jeleznie kell. A kérés az utolsó pillanatig visszavonható! (*A szerk.*)

Regős János, a Székény Színház igazgatója a zsűritársam. Helyből nem kapunk erősítést. Akié lehetne ez a feladat (személye az adekvát megoldás), Pápai Ferenc most nem ül be közénk, szervezőként, házigazdaként dolgozik inkább. (Csak rövid magyarázkodás: a fent nevezettek nagyjából azonos korcsoportot jelentenek, mindegyikük múltjában ott van sokféle formában a színjátszás, a színház.)

Nem a legjobban indul a nap. A *Szösszenetek* című, egyébként ezüstre minősített nyitó előadást követően (a tatai Kőkúti Általános Iskola csoportja, rendező: Sulyokné Nagy Tünde) leszállóágba kerülünk: kidolgozatlan és/vagy kissé mereven beállított előadások váltogatják egymást. Egyre nyomasztóbb a kép. A délelőtti program végén egy kis emelkedés, ezüstös produkciók: a Talentum csoport *Tanár úr kérem, avagy reggel hétkor* című előadása (rendező: Dombiné Albert Ildikó) visszaadja a veszni látszó reményt. Jó a főszereplő fiú, de érthetetlen, hogy miért kellett sötétben tartani a játék egy részét... Egészen szép kardos jelenetet láttunk, Szerbia elfoglalása is érdekes megoldásokat hozott.

A *brémai muzikusokat* (Százszorszép csoport, Környe, rendező: Dr. Szemetiné Horn Bernadett) eleinte megviselte, hogy nagy térbe került: jóval nagyobbba, mint amiben a gyerekek otthon érezhették volna magukat. A megjelenített malom a pálya szélére szorult, hiába volt szép, kevesen látták. Az idővel is csúszkál az előadás (vagyis a ritmus hiánya erősen érezhető rajta), de idővel egyre jobban játszanak a gyerekek. Belejöttek. Megszokták a teret, mégpedig gyorsan. És ez jót tett a játéknak is. Amúgy is erősen hangulatjátéknak tűnt az előadás: volt benne két kicsi, akiknek nem mindig volt igazolható dramaturgiai funkciója, de jól érezték magukat a színpadon, ha nem is szolgálták mindig, de nem is zavarták az előadást. Ott lehettek és otthon lehettek benne.

A *Cvikkedli* gyerekmusical létrehozói és a produkció rendezői (Déliab Színház, Komárom, rendező: Mikolasek Zsófia) a műfaj összes gondjával és örömeivel szembesülhettek, technikaival és dramaturgiaival egyaránt. Nagy tér, kihangosítandó ének, mit kezdünk a mikrofonnal, ha kell és főként akkor, ha már nem kell, mi menjen élőben, mi gépről, táncolni is kéne, bár nem igazán tudunk, milyen történetre lehet felfűzni a dalokat stb. Ezen gondokat megélve, azokkal helyenként eredményesen megküzdve nézhetőre sikeredett előadást hoznak össze. Ezen a napon például először láthattunk díszletet a színpadon: nemcsak dekoratív volt, hanem használható is. A főszereplő kislány kapaszkodik a mikrofonba, ott van a kezében akkor is, amikor annak semmi értelme, de ezzel a védőeszközzel már nem is érzi a színpadi magányt: ő is nézhető és ráadásul hallgatható is. A nagy magánszáma is nézhető: a szerepbeli korához nem illően virgocsonk módon táncol, egy kicsit ripacszkodásra véve. De még a határon van... Időnként érthetetlen dolgok történnek: nem igazán lehet tudni, hogy miért lökdösnek hosszan körbe-körbe egy figurát (feltehetőleg azért, mert nem volt jobb színpadi ötletük). Nem lehet tudni, hogy miért és mitől váltanak hirtelen némajátékokra, aztán hangjátékokra, de máris itt finálé – igaz, nagyon hosszú –, ami mint valami penzumot hozza a közhelyeket: „minden jó, minden jó, ha a vége jó”... Viszonyítva a nap többi produktumához minősítésben is magasra került ez az előadás: aranyat kapott.

A zsűri lelki egyensúlyát visszaadandó túl keményen utasítjuk el az egész napi 20 perc szabadidőre igényt tartó helyi tévéstábot (pedig rokonszenvesen, láthatóan hozzáértéssel tették a dolgukat). Aztán persze le tudjuk a szokásos riportot. Ennek a vége pozitív kicsengésű: ahhoz képest, amit eddig láttunk, lesz még jobb is. És lőn. A délutáni műsor felütéssel indul. Nem szervezői válogatás, hanem a véletlen eredménye, hogy hirtelen nagyot ugrik a találkozó színvonala.

Ebben jelentős szerepe van egyetlen diákcsoportnak, akik – igaz, álnéven, mintha egy másik csoport lennének – két produkcióval is részt vettek a Komárom megyei bemutató programjában. Ők a tardosiak: végzős osztály, feltehetőleg erős közlési vágygal és egy csoportvezető, Nagy Gábor, aki többnyire képes ehhez színpadilag érvényes formákat kínálni, a gyerekek munkáját artikulálni, összerendezni nézhető, élvezhető produkcióvá. És tudja ezt különböző anyagban, kétszer is. A *Nem értünk rá tanulni, mert folyton tanítottak* című előadás etűdökből áll. Az iskoláról és a benne lévőkről szólnak a végzős diákok: kritikusán, élesen, keményen. Teszik ezt néha egészen jól fogyasztható színpadi formákban, néha nem abban... Az elsőre példa az előadás legjobb jelenete, a médiaóra⁹, amiben szimultán éltek erős színpadi hatásokkal, az utóbbira pedig a hosszúra nyújtott, didaktikus demokrácia-iskola, annak egyeztetése, hogy ki milyen üdítőt szeretne. A csoport másik darabja örökzöld: Adrian Mole történetét „magyarították” és játszották *A 13 és ¾ éves Molnár Adrián titkos naplója* címmel. Sue Townsend kamaszregénye ma is aktuális, bizonyos elemeiben még sokkal inkább, mint a magyar fordítás kb. negyed századdal ezelőtti megjelenése idején. Nyilvánvaló közhelypanelek sorakoznak a regényben a fogyasztói társadalom kapcsolatainkra gyakorolt – persze elidegenítő – hatásáról, de nem ez a lényeg, hanem hogy gyerekeinknek

⁹ Kár, hogy az országos találkozó gálaműsorán, Debrecenben, ahol készséges technikusok és ügyelő, színpadmester, vagyis teljes színpadi stáb segítette a csoportok munkáját, éppen ez a jelenet maradt ki – véletlen, pillanatnyi ügyetlenség, vagyis technikai ok miatt – a darabból. (KL)

van-e minderről érvényes mondandójuk, avagy nincs. A tardosiak játéka keveset tett hozzá, de működtek-hatottak a könyvből származó szövegpoénok. Zsűritársam ezt értékelte. Én sajnos kevésbé: ismertem azokat, lévén egykoron én is rendeztem előadást az Adrian Mole-történetből, rengeteg improvizáció és a közös dramatizálás folyamata után. Sokat is játszottam annak idején a gödöllői városi gyerekszínpad, egy-két poén nálunk is egy az egyben átment a könyvből a darabba. Most visszajöttek az emlékek, ezeket elő-re be tudtam volna mondani. A tardosiak mindkét előadása arany minősítést kapott.

Közbeiktatott dramaturgiai jegyzet: általában és nagy valószínűséggel állítható, hogy a közös dramatizálás improvizációi segíthetnek abban, hogy a csoport a saját képére formálja-formálhassa a kiindulási pontot nyújtó epikus alkotást. Ezt persze akadályozza, ha a cél az epikus alkotás színpadra állítása, ha az nem csak kiindulást jelent, hanem szándék szerint végállomást is. A szöveghűség bármilyen mértékű megjelenése ezt a folyamatot erősen akadályozza.

Ezüstös lett a nap két *Ludas Matyijából* a második, a tatabányai Váci Mihály Általános Iskola csoportjának előadása (rendező: Mátraháziné Domján Erzsébet). Ők is a Németh Ervin-féle forgatókönyv alapján dolgoztak. Tapasztalataim szerint ebből a szövegből ritkán sikeredik nézhető előadás, felesleges jelenetek és sok szerzői-dramaturgi modorosság van benne. A szokásos probléma: egyes csoportok levetett ruháját kínálják a szövegekönv-gyűjtemények, és valahogy ezek a ruhák nem passzolnak másokra. Könnyen lehet, hogy Németh Ervin mint adaptáló a saját csoportjával egykoron színpadilag ellensúlyozni tudta a szerző hibáit: ez másoknak ritkán sikerül. Jobb lenne elkerülni ezt a szöveget, és inkább saját megközelítéssel nyúlni az epikus anyaghoz (ha már mindenképpen ehhez akarunk). Avagy, ha ilyen nincs, akkor válasszunk mást, olyant, amiről van színpadilag érvényes gondolatunk, és inkább hagyjuk békén a Ludas Matyit! Nos, a tatabányaiaknak szerencsére volt néhány olyan megoldásuk, amivel elrugaszkodtak az adaptációtól, egy picit még a mesétől is: náluk legalább gyors volt az amúgy teljesen felesleges építész- és gyógyszerészképzés (Ludas Matyinak nem ezt a két szakmát kell tanulnia ahhoz, hogy becsapja, becsaphassa Döbrögít, hanem a mimikrit). A második verésnél afféle lázadás tört ki (nem igazán logikus, mert akkor nem kerülne sor a harmadik verésre), de az akciók többnyire színpadilag indokoltak voltak, humoruk is volt, és kidolgozták-kitalálták a mese végét is...

És volt még egy-két olyan szép vagy legalább színes pillanat, ami jól esett volna a délelőtti folyamán is... Közöttük kiemelkedik a környei Pitypang csoport *Tél csengői csengenek* című játéka (rendező: Dr. Szemetiné Horn Bernadett). Valóban játék volt! Műhó az elején, ontja a gép. Ebből nem lehet jó dolog... És mégis: ahogy beteríti a színpadot a fehérség, úgy tölti ki a termet az igazi játékörm, ami a szereplők-ből árad. Kitűnő télköszöntőt láthattunk a tavaszban (április 3-án). Ünnepi (pillanatokat hozó) műsor volt! Az *Adj király katonát!* című előadás is ünnepi műsornak készült (rendező: Langner Kornélia és Petőné Novák Tünde). Szerkesztett játék, amelyben fegyelmezetten dolgoznak a szereplők, mozgásuk rendezőileg kulturáltan történik: vonulnak a játszó, és ez a vonulás lett a műsor fő hatáseleme. Volt egy kitűnő énekeslányuk, és itt az ünnepi műsorokban manapság gyakori zászlólengetés sem volt zavaró. Érdekes beszélgetéstöredék a „szakmairól”: a zsűri nem bántotta az előadást (miért is tette volna?), jókat mondtunk. Kérdés a csoportvezetőtől: de akkor miért csak ezüstöt kaptunk? Igaz, semmi nem lehet elég jó, ha dicsér a zsűri, az sem... Hát azért, mert volt jobb! Volt néhány jóval erősebb hatású produkció a mai napon – szerencsére volt, mondanám (mint a fentiekből kiderül, főként a délutáni programban).

Bármennyire is jól pörög a rendezvény, de hosszú a nap: tizennyolc előadást láthattunk, utána szakmai megbeszélés, ahol a csoportvezetők jelentős része megjelent. Gratulálunk, Komárom-Esztergom megyeiek! Vannak olyan területek az országban, ahonnan három megye együtt nem tudott ennyi előadást kiállítani! A finomkodás helyett nevezzük meg ezeket: Somogy, Vas és Heves.

Ne, sorrendben haladok, bár előbb volt egy nappal, az utóbbival folytatjuk.

Heves megye

Zsűritársam kissé gyorsabban vezet Budapestről Eger felé, mint ahogy én biztonságban érezném magam, de kiváló társalgó. Valamit valamiért.

Április 2. – idén az első igazi tavaszi nap, gyönyörű napsütés; rengeteg fiatal utcákon, tereken.

Heves megye, hét csoport, öt településről. A megyeszékhelyről egyetlen csoport sem indult. Nekem ez botrány. Jó lenne tudni, hogy mi bajuk lehet az országos találkozóval. Azt elképzelhetetlennek tartom, hogy egy olyan méretű és olyan kultúrájú városnak, mint Eger, ne lennének gyermekszínház csoportjai. Már csak azért is, mert a városban van színház és bábszínház, és van tanárképzés, ezen belül drámapedagógus-képzés is. Talán van olyan városi bemutató, ami fontosabb a csoportoknak? Ez nem lenne baj, sőt! De ezzel együtt a legjobbakkal még elmehetnének, illetve jöhetnének az országos találkozóra is. Pár évvel ezelőtt az egri alpolgármesterrel együtt nyitottam meg egy helyi, de országos szervezésű színház rendezvényt. Szóba hoztam, hogy mennyire kevés (értsd nulla) egri csoport vesz részt az országos találkozó

helyi bemutatóján – a következő évben változott a kép. Aztán idén ismét a visszalépés: egri csoport még mutatóba sem volt a Heves megyei szemlén.

A művelődési központ (a „Bartakovics”) színházilag kezdetleges, de a gyermekszínházhoz még éppen megfelelő technikai adottságokkal bír. A teremben a szűk létszám ellenére sem kell úgy érezni, hogy halott rendezvényen vagyunk. És főleg akkor nem, amikor a gyerekek megjelennek fent.

Halmajugra még benne a műsorban, de nem jöttek. Van nyomtatott műsor: igényes kivitel. Két régi fotómat fedezem fel benne: egyik sem Heves megyei csoportról készült, hanem budapestiekről, mégpedig 2006-ban. A nevem persze nincs ott, ezt tudjuk, hogy az alkalmazott fotónál a szerzői jog mint olyan a nem létező kategóriájába tartozik (ha kérik, adtam volna fotót „ingyen és bérmentve” megyei csoportról).

Akik eljöttek: Sirok, Karácsond két-két csapattal, Abasár, Hatvan és Mátramindszent. Ők a megye.

Kapunk egy helyi zsűritagot, ezt sem mindenütt(!): színész, aki tanít is, éli mindkét pályának sok örömet és keserűségét. Az utóbbit is megosztotta a vendégekkel – az ebédszünetben a beszélgetésre is módunk volt. Nem mindenütt van így: remek helyen, a vár közelében lévő étteremben jó minőségű ebédet kaptak a gyerekek.

Fityfiritty csoport, Karácsond (ÁMK, Gönczy Pál Általános Iskola), Csalóka Péter
Kaposi László felvétele

A megyei szolgáltató intézmény (ami igazából intézmény nélkül maradt) igazgatóhelyettese nyit, köszönt: emberséges mondatokkal. Aztán persze elmegy. Házigazdánk, a rendezvény szervezője konferál is – egyébként korrekt, pontos munkát végzett, mind az előkészítés, mind a lebonyolítás alatt.

Hamar kiderül: akik eljöttek, azok elkötelezettek – a gyerekeknek, a tevékenységnek, a művészettel nevelésnek egyaránt. És ez látszik a minőségen. Nem mintha kiemelkedő lenne minden, de a résztvevő csoportok számához képest sok a jóból. Dehogy sok. Csak az a furcsa, ha van.

Ami kiemelkedő, az a Paff Színpad, az egyik siroki csoport színpadi létezése. Rajnavölgyi Vilmos csoportja már tavaly is kiválót alkotott. Mintha természetes elem lenne számukra az a művi közeg, amit maga a színház jelent. Senki nem születik színpadra, csak legfeljebb mondják ezt a nagy tehetségekre. A színpadi kommunikáció, mint tudjuk, nem természetes kommunikáció, a valóságban nem kell úgy beszélni, hogy 30 méterre is értsék, nem kell úgy beszélni, hogy csak az ne lássa az arcomat, esetleg a szememet, akivel éppen beszélek, de másik kétszáz ember igen. Ezt tanulni kell, és ez a csoport az ilyen irányú tanulmányaiban előre haladott: ott tartanak, hogy élvezettel használják tudásukat. Két mesét is eljátszanak egyvégtében *Mondjad hát: széna!* címmel. Dramaturgiai hiba a kettő kötése, de előadás közben, mikor sodró erővel viszik a nézőt, akkor kit érdekel? Ráadásul pedagógiailag érthető is: mindenkinek kell, nem

is feltétlenül a szerep, hanem a feladat. Az, ami a fejlődést szolgálja: a próbatétel. És ezt meg kell adni, még akkor is, ha utána engesztelő áldozatot kell bemutatni a dramaturgia oltárán.

Szerencsés esetben persze nincs szükség a fenti áldozatra. Akkor éppen minden rendben van.¹⁰ Szerencsés esetben a téma kibír mindent: a nemek arányától, a játsszók számától, tudásától, képességeitől, hétköznapi karakterétől függetlenül rugalmasan bármit tehetünk. Hát, ez igen ritkán jön össze! Többnyire jelentős engedményekre kényszerülünk, és ez így van, még akkor is, hogyha a gyermekszínházi jelesei régóta nem hozott anyagból dolgoztatnak, hanem ők a szabászok.

Az „aranyos” sirokiak mellett (másik csoportjuk ezüstöt kapott a *Röhög az osztály* című Karinthy-feldolgozásra) volt még két arany minősítés ezen a napon: mindkettő Karácsondra került. A *Csalóka Péter*-ben egészen jó volt az eseményeket nem kevés kárörömmel kommentáló kórus. A jelmezt, úgy tűnt, hogy a véletlen tervezte, tornacipőstől a mezítlábason át a csizmás emberig minden akadt. Voltak érdekes alakítások is: a bírót játszó fiú teljesítménye ilyen volt, talán csak az rontotta le a játékát, hogy erején és a teljesítőképeségen felüli mennyiségben kapta/mondta a szöveget. Érdekes tévedés volt, színházilag más-képp lett izgalmas, mint ahogy szánhatta az alkotó, a lovat játszó, népi ruhába öltöztetett nagylány... A Tóth Józsefné vezetésével dolgozó karácsondiak másik játéka is hullámmzó volt, de az említettnél kiérleltőbb: *A kiskondás* Fodor Mihály által feldolgozott változatát vették alapul. A darab eleje sok ötletet és szerepváltást hozott: ahogy haladtunk előre, egyre inkább kifogytak az ötletekből. Látszott, hogy meddig jutottak el, pontosabban meddig jutott rá elegendő idő. Folytathatják a munkát, és a regionális bemutatóra feltehetőleg teljesen beérhet a darab...

A zsűror után ismét a szervező szól: megkeressük az egri kulturális élet irányítóit. Jó lenne kideríteni, hogy miért nincsenek egriek a megyei bemutatón. Ha nincs a városban gyermekszínház, akkor ajánljuk a segítségünket.

Csongrád megye

Két napra elnyújtott program egy szervezői csapda miatt. Az előző években meglehetősen sok csoport vett részt a Csongrád megyei bemutatón. A szervezők most is felkínálták a színházi csoportoknak, hogy válasszanak a két nap közül. Amikor a „mégsem jövünk” társulatokkal megfogyatkozott a résztvevők száma, majd annyira lement, hogy akár egy zsúfolt nap alatt is lebonyolíthaták volna a rendezvényt, akkor már nem akartak visszakozni, ugyanis a résztvevők közül többen már nem tudták volna átszervezni a másik napra a programjukat, az utazást, a szállítást, a csoportkísérőket. Így jól tagolt, kényelmes, ember-séges tempójú program lebonyolítására adódott lehetőség: az első napon két előadásblokk, a másodikon csak egy, és minden blokkot követően külön-külön szakmai beszélgetés. A zsűri sem a hajsolt vadak életét élte, jutott idő például a hivatalos és a magánbeszélgetésre is. És ez jó volt.

Ára is volt a szervezés eme rendjének: nem volt fesztivál, annak még nyomelemei sem jelentek meg. Az egyes előadásblokkokat csak azok nézték meg, akik éppen szerepeltek azokban. Még az eredmények kihirdetése, ami másutt nagy népünnepély, gyerekbuli, az is nagyon prózaira sikeredett. Nem is lehetett a közönség előtt megdicsérni az egyes csoportokat, mert vagy egyszerűen el sem jöttek, vagy ha ott voltak, akkor sem biztos, hogy látták a másik blokkban szereplők játékát. A felnőttek átvették az emléklapokat, a minősítő okleveleket, tették ezt persze a maguk visszafogott módján... És ez így talán nem jó... Otthon, a csoport magányában, és nem egy fesztivál közönségének részeként, nem felfokozott várakozással, hanem a hétköznapi rutinjától tompítva még az elért eredménynek sem lehet annyira örülni. A szükséges levezetés/lecsengetés része is lehet az eredményhirdetés, és főként akkor, ha van hozzá egy kis buli. Vagy nagy buli. Míg a felnőttek „szakmaiznak”, addig működhetnek a szelepek, kiengedhetik a „fáradt gózt”, levezethetik a feszültséget (szerencsére több helyütt így történt ez). És a felnőttek sem árt pár pillanatra kilépni a taposómalomból: nekik a fesztivál is munka, a csoportvezetés feladata nem ér véget akkor, amikor a gyerekek lejönnek a színpadról. Jól jöhet, ha megtapsolják az embert, ha kap egy kis elismerést, legalább itt, a hasonló érdeklődésük közegében, a színháziak között, a megyei bemutatón, mert otthon egyáltalán nem biztos, hogy ezt megkapja majd. Vagyis otthon nem lehet átadni az ezüst minősítést. Az aranyat talán igen, mert annak kapcsán rögtön ott a tervezés, beindul a szervezés, hiszen megyünk a regionálisra...

A zsűri nem spórolt a minősítési fokozatokkal. Egy csoport esetében még annak is adott, aki nem kérte (kishitű volt a rendező: azt hitte, hogy nem minősülne a produkció). És lett végül a bronzok mellett hat ezüstminősítés és három arany is...

¹⁰ Sajnos az országos gálaműsoron nem volt minden rendben: sokunk várakozása ellenére gyenge napot fogtak ki a megyei bemutatón magával ragadó módon játszó sirokiak. (K. L.)

Tizenhat előadást láthattunk a híres-neves bagyi gyermekszínházi csoport, a Fapihe vezetőjével, Fodor Mihály kollégámmal a Százszorszép Gyermekház kis-nagytermében (itt a legnagyobb, másutt pedig ez lenne a kamaraterem). Családi körülmények: előlről, a nézők felől mennek fel a csoportok, a technikai lehetőségek minimális színpadi igényeket képesek csak kiszolgálni. A méretekkel is gond van: ha olyan teret igényelne akármelyik csoport, amiben az előadás egyik pontján mondjuk 15-20 gyerek körbeáll, akkor azt a színpadon már nem lehetne megtartani, legfeljebb a nézőtér lebontásával.

A szervező, Hegedűs Jenő afféle mindeneként dolgozik: fogadja, segíti a csoportokat, konferál, foglalkozik a zsűrivel, nézi az előadásokat, beül a szakmai megbeszélésre, közben pedig – ki tudja, hogyan – még egyébirányú szervezői munkáit is intézi. Emberléptékű a ház, emberséges a szervezés – a fent részletezett, előre nem tudható állapotok miatti műhibával együtt.

Családi, kedélyes minden...

Az első erősebb előadásra majdnem egy napot kellett várunk. Ez a produkció egy kezdő, éppen hogy csak a vizsgán túl lévő kollégánál vezetésevel jött létre. A gyerekek szóltak, hogy a tavalyi rendezői vizsgamunkát nem folytatná-e az egyébként gyermekét váró tanárnő (rendező: Polyákné Márta Krisztina). Folytatta. Sőt, azóta már másik darabon is dolgoznak. A minden szempontból kezdőnek számító csoport munkájában rendkívül érdekes volt, hogy elsőpró játékosságuk és lendületük azért nem zárta ki azt, hogy a darabban saját problémáikra is reflektáljanak: azt, ami a civil létükben gond volt számukra, játékká tudták fogalmazni és oldani. A Fergeteges Hangulatfestők *A hetvenkedő sün* című előadását egyébként háromszor láttam: a regionális bemutatón és a debreceni gálaműsorban is. Egyre rosszabb formában került színre: és senki nem tett semmi rosszat, csak talán egy kicsit túlizgulták a gyerekek a dolgot, csak éppen egy picit siettek, és a tempójában különben is a befogadás határán mozgó előadást ez élvezhetetlenné és egyes részeiben talán befogadhatatlanná tette: az, ami a szegedi bemutatón még megtörtént, az Debrecenben már csak lejelzett akcióvá vált. Kár érte. Talán itt jelentkezett a csoportvezetői rutin hiánya: az is fontos, hogy miként tudom a játékokat valamelyest függetleníteni a körülményektől, hogyan tudom elérni, hogy a legjobb formájukat fussák, hogy ők maguk is tudatában legyenek a tempó és a ritmus színpadi fontosságának. De ezt nem lehet (pontosabbak vagyunk, ha azt mondjuk: ezt sem lehet) tanfolyamon megtanulni.

Rögtön a Kormos István verses mese után újabb költemény feldolgozását láthattuk: *Az ének a kőszívű királyról* című produkció, amely Pilinszky János művére épült (Grimaszok, Szeged, rendező: Kulik Szilvia) sok értéket hozott, és sok megoldatlan problémát is. Élő zenére dolgozott a házigazdák rokonszenves egyes életkorú csoportja. Ez általában jó, de most úgy tűnt, hogy nem volt szerencsés megoldás: a hallott gitárjáték sajnos nem segített a csoportnak az énekek kezdésekor. Az előadás egészére jellemző volt a kiszámítottság, de ez nem mindig jelentett pontosságot is. Feszesség helyett eleinte görcsös volt a produkció. Később kilapultak a szereplők: ez jót tett, emelte a játék színvonalát. A kőszívű király figurája és a szerepre kijelölt fiú között szakadék volt, és ez végig ott is maradt. Amennyiben a király szerepe nem osztható ki jól, akkor nem kell ezt a művet választani. A megyei bemutatón egyértelműen védhető volt a rendezői tévedés azzal, hogy lázas betegen játszott a főszereplő, de a regionális bemutatón, Kecskeméten egészségesen sem lett jobb... Nem az övé volt a szerep, amivel persze próbált becsülettel megküzdeni... És szép képek, jelentéssel bíró mozgások voltak a produkcióban. Érdekes volt, hogy az összes együttes mozgást, képváltást a csoport legkisebb termetű tagja indította: elképesztő pontossággal dolgozott ez a kislány. Ha a mozgások precíz és minőségi kivitelezését akartuk látni, akkor – egy idő után ez egyértelművé vált – őt kellett nézni.

A makói kisiskolások, a Vadócok *Kalandozások* című játéka nem volt elképesztően újszerű. De minden elemében működött! Egyfajta klasszikus értékrendet tükrözött: fontos az, hogy a gyerekek közönség előtt, magukat felvállalva megszólaljanak, s ha már ezt teszik, akkor jó szövegeket is mondjanak. Például jó gyerekverseket. Mivel színpadon vagyunk, nem elég, ha megszólalnak, ezért mozduljanak is meg, váltsanak képeket, s ha lehet, akkor a képek és a mozgások is legyenek érdekesek. Azok lettek (rendező: Dr. Tamásné R. Nagy Klára – Kónyáné Miklós Erzsébet).

Vas megye

Hetet ígértek, hat lett belőle.

Bajó Éva gondos szervező. A megyei bemutatón most is minden és mindenki a helyén volt – könnyű neki, mondhatná az, akinek 25-30 csoportot kell fogadnia. Mondhatná, de nem lenne igaza: Szombathely jó gazdája a nyugat-magyarországi regionális bemutatónak is, ahol pedig sok csoport van. Szóval nem rajta múlik, hogy a megyeiben ennyire kevés a csoport. (Tavaly még kevesebb volt.) És köztük egyetlen szombathelyi sincs. Eger után most egy másik nagy(obb) városunk, egy megyeszékhely kapcsán láthatom azt, hogy bár ott kerül megrendezésre a találkozó, egyetlen helyi csoport sem vesz részt azon. És azonosság: ebben a városban is van pedagógusképzés, nevezetesen tanárképzés. És van jól működő bábszínháza,

újabb színháza is... Valóban ennyire nincsenek gyermekszínházi csoportok egy több szempontból is egészséges kultúrájának tűnő városban, vagy csak az országos találkozó nem érdekli, nem vonzza őket? (Őket: mindazokat, akik helyben egyidejűleg foglalkoznak gyerekekkel és színházzal-színházzal.) Esetleg valami szembenállás, aminek okát nem tudjuk, nem is sejtjük? Vagy valami másféle helyi hatásra kellene gondolnunk? A drámapedagógiának sajátos, helyi megközelítése a városban akár névhez is köthető... Valószínűleg köze van ennek a közömbösségnek ahhoz, hogy Vas megyei egyesületi tagjaink száma meglehetősen kevés... Jó, ne beszéljünk mellé: alig-alig akad tagunk ebből a megyéből, a Magyar Drámapedagógiai Társaság számára Vas megye fehér folt. Érdekes módon hasonló tapasztalatunk van az ország más területein is: azokban a megyékben, ahol kevés egyesületi tagunk van, ott kevés csoport vesz részt az országos gyermekszínházi találkozón. Érdekes, mert amúgy *drámapedagógiai* társaságként ez a két adat nem kellene, hogy feltétlenül szoros összefüggést mutasson: hiszen bőségesen lehetnek/vannak közöttünk olyanok, akik a dramatikus módszereket nem a színházi érdekben alkalmazzák. Az természetesen hihetetlen – ha így lenne, akkor sürgősen tenni kellene ellene! –, hogy egyetlen csoport sem foglalkozik gyermekszínházzal egy megyeszékhely általános iskoláiban...

Akik a csoportjukkal eljöttek ezen a napon, azoknak a pedagógusoknak szervezniük kellett, időt, energiát, pénzt kellett ráfordítaniuk: tették, mert fontos volt számukra. Egyetlen esetben sem éreztem azt, hogy a csoportvezetőknek saját maguk miatt lett volna fontos a találkozó: sokkal inkább a szolgálatról szólt ez a napjuk, a gyerekcsoportjuk szolgálatáról: ők fognak fejlődni azzal, ha kipróbálhatják magukat nagyszínpadon, ha látnak másokat játszani...

Az ország legjobb műsorközlője ezen a napon Szombathelyen dolgozott. Novák Edina profi kommunikációs szakember, aki alázattal szolgált a rendezvényt: nem esett neheze égesében látni azt, aminek ő maga csak egy része lett volna eredetileg, nem csak odáig terjedt a tevékenysége, hogy beszélt a csoportok képviselőivel, hogy információkat szerzett tőlük, majd közvetítette azokat számunkra, hanem foglalkozott azzal is, hogy hol és merre van a következő csoport: afféle színpadmester, összekötő, ügyelői szerepben is dolgozott. Nem maradt elegáns idegen – pedig tehette volna.

A zsűriben többségben a hölgyek: Szücsné Pintér Rozália és Kapornaki Rita. Velük egy évvel ezelőtt jó hangulatban dolgoztunk együtt az akkori Veszprém megyei bemutatón – örültem az ismételt találkozásnak. Ha már emlegettem a Heves megyei bemutatót: ott is hasonló volt az arány a hölgyek javára... Egyébként a másik három megyei bemutatón, amin részt vehettem, urak zsűriztek – kizárólagosan. Pedig hát alkotóként, csoportvezetőként sokkal több hölgyel találkozhatunk, a bírálók, véleményezők, tanácsadók oldalán mégis kevesebb. És így volt/van ez az országos találkozó előzsűrijében 4:1 arányban, és az országos gálaműsor meghívott szakmai vendégei között is: 3:1 arányban.

Köszöntőt a megyei önkormányzati hivatal illetékes titkárságának vezetője mond – rövid és hangulatos volt, és kell is ez a protokolláris elem a dolgok jelentősége miatt (ilyenkor néha még arra is van esély, hogy a „megnyitó-emberek” látnak egy-két előadást – és látják, hogy milyen jó, amit csinálunk; bár többnyire gyorsan továbbállnak).

A szelesteiek *A szegény ember szerencséje* című előadásukhoz (rendező: Mihály Péterné) egy kissé poros darabot találtak, ami *A makacs székely menyecske* című mesére épül. A férjet játszó fiú viszi az előadást (a többiek mennek-mendegélnek vele); egészen jól játszik, remekül beszél. Kár, hogy a jelmez és a világítás együttműködésével semmit nem lehet látni az arcából: a kalapja árnyéka végig takarja. Erre sem lehet gondolni otthon, amikor osztályteremben, a megszokott teremfényben próbál az ember, honnan is lehetne tudni, hogy milyen szögben és hol lesz majd a reflektor a nem igazán ismert színházteremben.

A csepregiek a *Szurkos kezű királyfiak* című előadást hozták (rendező: Németh Andrea). „Tévésített” keretbe helyezett történetet kaptunk. A produkció merev beállításokra épül, játék-játékosság nagyon kevés van benne, fegyelemből, igyekezetből viszont jóval több.

A bükiek a meszelést játszották a Tom Sawyerből. Maga a történet kiváló játéklehetőség. Az előadás a legtöbb elemében a lehetőségek alatt maradt: miközben feldúsult olyan elemekkel, amelyek nem kellenek bele, diszkótánc, és egy nehezen felejthető dalolás a végén. A történet korunk darabja is lehetne: hogyan jött létre Tom nagyvállalkozása, miként tanulta meg Tom az üzlet alapjait. És hogyan küzdött meg a bigottan üzletellenes Polly néniével. Voltak szép pillanatok is: sikeresen megoldott jelenet lett az első fiú átveréséből.

Ezen a napon, jelentem, nem úsztuk meg a *Dömdödömöt*. (Csendesen megjegyzem: ebben az évben az ország friss termésének negyedét biztosan láttam, de lehet, hogy többet is. Tavaly hasonlóképpen. Jelenem, nem kaptam Lázár-mérgezést. Pár évvel ezelőtt még váltották egymást a színpadon a Lázár Ervin-mesét játszó csoportok, újabb szerencsére kissé kevesebbet kapunk a sztenderdekből.) A rumi csoport előadásában (rendező: Bozi Jánosné) minden készen van, csak tálniuk kell. Egyetlen olyan helyzet

sincs, amiben ott, előttünk történne meg valami, csak felidéznek a próbán tanultakat, a résztvevők éppen ezért helyenként kórusban mondanak olyan szövegeket, amiket kórusban vagy többen a dolgok, vagyis a szituációk értelméből fakadóan nem lehetne. Azt, hogy miért fogadják el az egymással acsarkodók hirtelen a Dömdödöm-féle halandzsát, azt most sem láttuk, csak hallottuk. Merthogy szokás szerint elmondták a megfajtást.

Fontos „diplomáciai” egyeztetés folyt a szünetekben. Ennek eredményeként a szombathelyi megyei művelődési központ megrendezi a regionális bemutatót. Gondot az jelentett, hogy nem kaptak hozzá pályázati pénzt, de a Magyar Drámapedagógiai Társaság „bevállalta” (saját költségvetéséből) a rendezvény anyagi támogatását, a fogadó intézmény pedig adja hozzá az infrastruktúrát és a személyi feltételeket. Halvány reményt jelent ez a döntés annak kapcsán is, hogy előbb-utóbb helyi hatása is lesz annak, hogy a megyeszékhelyen megnézhető egy sor kiváló gyermekszínjátszó előadás... És akkor lehet, hogy több csoport lesz a vasi találkozón. És lesz majd köztük szombathelyi is.

Most nem volt, mint ahogy arany minősítésű csoport sem akadt Vasban.

A XVIII. Weöres Sándor Országos Gyermekszínjátszó Találkozó debreceni gálaműsorának résztvevői

BolyaiSokk

Bolyai János Általános Iskola, Óvoda és AMI, Debrecen
Utazás a szempillám mögött
Csoportvezető-rendező: Deczki Klára

Teátrum-Kassai I.

Teátrum Alapfokú Művészetoktatási Intézmény, Szolnok
Gyere velem a vásárba (népi dalos együttlátás)
Csoportvezető-rendező: Szilágyi Etelka

Picit nem Art

Weöres Sándor Általános Iskola, Pápa
Tükröm, tükröm
Csoportvezető-rendező: Horváthné Árvai Mária

Nem Art Színjátszó Csoport

Weöres Sándor Általános Iskola, Pápa
Szívnapló
Csoportvezető-rendező: Tegyi Tibor

Abakusz Gyermekszínjátszó Kör

Béres András Művészeti Iskola, Debrecen-Mikepércs
Tavaszt hozó tüzet viszek
Csoportvezető-rendező: Nánási Sándor

Fintorgók

Fényi István Általános Iskola, Kaplony (Románia)
Felnőttél, vagy ott van mélyen a szívedben
Csoportvezető-rendező: Lászlóffy Csaba

„Andi Színjátszósai”

Rózsavölgyi Márk AMI Szécsényi Tagintézménye
Etűdök
Csoportvezető-rendező: Garamvölgyi Andrea

Teátrum-Kassai III.

Teátrum Alapfokú Művészetoktatási Intézmény, Szolnok
4:2 a félidőben
Csoportvezető: Váradi Éva
Az előadás rendezője: Váradi Éva - Szurdok Lili

KIMI-VMG 8/a.

Keleti István Művészeti Iskola, Budapest
Szeretek zsongani...
Csoportvezető-rendező: Mészáros Zsolt

Carpe Diem

Lendvai I. számú Kétnyelvű Általános Iskola - Szlovénia
Carpe Diem
Csoportvezető-rendező: Mess Attila

Nánai Apróságok

Várdomb-Alsónána Óvoda és Általános Iskola
A mi mesénk
Csoportvezető-rendező: Árváné Rácz Mária és Simonné Balogh Borbála

Fóti Kisfiókák

Németh Kálmán Általános Iskola és AMI, Fót
Mi történt Rátóton?
Csoportvezető-rendező: Kovács Éva

Buzaszemek Színjátszók

Kondor Béla Művelődési Ház, Budapest
Trápti, avagy nem az a csoda, ha megszólal a csirkecomb!
Csoportvezető-rendező: Buza Timea

Vadócok

Makói Általános Iskola és AMI
Kalandozások
Csoportvezető-rendező: Dr. Tamásné R. Nagy Klára, Kónyáné Miklós Erzsébet

Csipet-csapat

a Nagybecskerekai Oktatási Központ anyanyelvpolói
Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete (Szerbia)
Katinka és Julinka
Csoportvezető-rendező: Lukács Gabriella

Tekergők

Magyar Tannyelvű Alapiskola, Nyárasd (Szlovákia)
Ludas Matyi - „libaperspektíva”
Csoportvezető-rendező: Nagy Irén, Magyar Gaál Livia

Dömdödöm Színjátszó Csoport

Dr. Török Béla Óvoda, Általános Iskola, Budapest
Kő, papír, olló, avagy szabadulás a Hókirálynő fogságából
Csoportvezető-rendező: Szabó Csilla, Némethné Szelle Krisztina